

[Grethe Philip.]

korte tid, der står til rådighed, at tilrettelægge en sådan overgang til merværdibeskatning? De sidste oplysninger, vi har fået fra andre lande, der har tilsvarende overvejelser i gang, f. eks. fra Sverige, kan nok gøre én lidt skeptisk over for muligheden af en hurtig omlægning; og hvis det nu ikke lader sig realisere, hvad har så den højtærede finansminister i sinde? Hvorledes skal vi da ad finanspolitisk vej tilstrækkelig hurtigt kunne dæmme op for den høje efterspørgsel?

Når jeg er kommet så meget ind på kasseoverskuddet, dets størrelse og måden, hvorpå det tilvejebringes, må det ses på baggrund af den store vægt, det radikale venstre lægger på en samordning af vor økonomiske politik. Vi vil i de kommende måneder stå i en situation, hvor denne samordning mellem finans-, løn- og rentepolitik er mere nødvendig end nogen sinde. Man kan ikke helt frigøre sig for, at der er en vis latent fare for en indkomstekspllosion. Sporene fra 1961 burde skræmme, men de gør det næppe i tilstrækkelig grad, hvis vi ikke hver på vort hold gør vort til, at kravet om hensyntagen til den økonomiske balance både forstås og efterleves.

I det radikale venstre noterer vi med glæde den vejledning, der nu står til rådighed gennem de vise mænds redegørelse vedrørende den aktuelle situation, og de muligheder, situationen indebærer for indkomstforøgelse. Jeg føler mig overbevist om, at dette vel underbyggede materiale vil være et godt grundlag for videre drøftelser i de kredse, hvor de afgørende beslutninger træffes. Mit parti har med glæde bemærket, hvorledes VK-partiernes kølighed over for tanken om et økonomisk råd er veget, selv om den næsten krystende omfavnelser, der nu bliver formandskabet og dets virksomhed til del, kan synes at være lidt for meget af det gode.

Jeg ønsker på ny at understrege, at formandskabets funktion udelukkende er af vejledende karakter. Ansvaret for de beslutninger, der træffes, ligger i nøjagtig samme udstrækning som hidtil hos folketinget, men vi mener stadig, bl. a. på grundlag af de erfaringer, man har gjort i den korte tid, det økonomiske råd har eksisteret, at det er af stor værdi, at parterne på arbejdsmarkedet kan mødes og

sidde sammen omkring et rundt bord til en fortløbig og uforbindende drøftelse, der føres på grundlag af et materiale og et oplæg tilvejebragt af nogle sagkyndige, der står uden for parterne. Skal hensigten med denne drøftelse nås, vil det imidlertid være nødvendigt, at der ikke på et for tidligt tidspunkt bringes partipolitik ind i debatten. At der har været røster fremme om, at formandskabets oplæg til debatten i det økonomiske råd skulle være almindeligt tilgængeligt, er forståeligt, særlig i betragtning af pressens overordentlig veludviklede evne til at skaffe sig adgang til at blive orienteret om oplæg og pressens forståelige lyst til at bringe det videre til læserne. En tidlig offentlig debat er næppe hensigtsmæssig, hvis man ønsker, at drøftelserne i rådet skal foregå i åbenhed, hvor parterne frit kan fremsætte deres synspunkter og i fri samtale vurdere bærekraften af modpartens argumentering. Noget andet er, at det er overordentlig ønskeligt, at der nu kommer en almindelig, bred drøftelse af den beretning, som det økonomiske råd netop har afgivet til regeringen.

Det kan næppe her være stedet at drøfte spørgsmålet om den lønpolitik, der bør føres i de kommende måneder, men jeg kan ikke afholde mig fra at sige, at jeg er ganske på linje med finansministeren i hans opfattelse af, at formandskabets bedømmelse af lønpolitikken og dets skøn over den lønramme, der må stiles imod, er betydelig mere realistisk end de tanker, der har været fremsat af nationalbankdirektøren.

Formandskabet opererer i sin beretning med, på hvilke vilkår man kan gennemføre en frivillig indkomstpolitik for lønmodtagerne. Man må så håbe, at parterne, når nu den endelige afgørelse skal træffes, frivilligt går ind under deres del af ansvaret for, at den økonomiske balance kan holdes.

Jeg skal heller ikke i øvrigt gå nærmere ind på beretningen, som formodentlig allerede vil være læst af adskillige af tingets medlemmer. Jeg vil blot her fæste mig ved to punkter.

Det ene er den plads, formandskabet tildeler henholdsvis indkomstpolitikken og finans- og pengepolitikken i det økonomiske orkester. Det siges herom, at indkomst-